

[Karl Nielsen]

Ændringsforslag nr. 2 er fremsat af venstre, det konservative folkeparti, centrumdemokraterne og kristeligt folkeparti og går ud på at forhøje grænsen fra 450.000 kr. til 750.000 kr. Vi undrer os selvfølgelig lidt over dette ændringsforslag, idet disse partier ved fremsættelse af deres eget lovforslag havde som udgangspunkt, at formueskatten skulle indbringe det samme beløb som i dag. Derfor anbefaler vi også at stemme imod dette ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 3, fremsat af socialdemokratiet og det radikale venstre, går ud på at forhøje bundgrænsen fra 450.000 kr. til 630.000 kr. Det anbefaler vi at man stemmer for.

Det fjerde ændringsforslag er fra samme mindretal som under ændringsforslag nr. 2. Dette går ud på, at man forhøjer 2 mill. kr. til 2,3 mill. kr.

I henhold til betænkningen er der to partier, socialistisk folkeparti og kommunisterne, der ved tredje behandling anbefaler at stemme imod lovforslaget. Også ud fra dette er der noget, der tyder på, at det ændringsforslag, socialdemokratiet og det radikale venstre har fremsat, ligger nogenlunde i midten. På den ene side har vi de forslag, der kommer fra partierne til højre for os, og jeg går ud fra, at de to partier, der anbefaler at stemme imod lovforslaget, finder, at grænsen er for høj. Vi ligger cirka midt imellem, og en grænse på 630.000 kr. vil stort set indbringe det samme provenu, som vi havde i 1976.

Glistrup (FP):

Bortset fra forhøjelse af skatteprocenterne er den formueskatteordning, vi har, nogenlunde uændret, sådan som den blev indført for godt 74 år siden, og det kan jo ikke undre, at det er en besynderlig misskabning i det moderne samfund at fortsætte med formueskatteordningen af 15. maj 1903, efter at tiderne har ændret sig så meget, som de har.

Det er galt, at formueskatten kræver skemaudfyldelse og administration og andet goldt papirarbejde, som vi jo må bestræbe os på så vidt muligt at undgå, så vi kan bruge vore ressourcer til noget produktivt arbejde. Det er såmænd ikke, fordi det er særlig slemt på formueskattens område, men rarest var det selvfølgelig at være fri for den.

Det er for en moderne opfattelse ret tåbeligt, at når to mennesker lever sammen, så formuebeskattes de hver for sig og har hver for sig fradrag, undtagen i det enkle tilfælde, hvor de gifter sig med hinanden. Får de pludselig en vielsesattest, så skal de straffes ved, at de kun har ét bundfradrag og lettere ryger op i progressionen. Det er en urimelighed. Bevares, den kunne undgås ved, at man fulgte fremskridtsoplægget om, at gifte personer hver for sig beskattes af halvdelen af formuen, men det har dette tings store flertal jo stemt ned ved tidligere lejligheder.

Når formueskatten virker fuldstændig fjollet, skyldes det imidlertid den måde, man opgør formuen på. Det, der i moderne tid udgør nogle af de største formuer her i tilværelsen, nemlig tjenestemændenes dyrtidsregulerede pensioner, tager man slet ikke ind i formueberegningen. Den omstændighed, at man har en eksamen eller autorisation eller noget lignende, er i virkeligheden en af de mest givtige former for formue – at man er blevet cand. jur. eller cand. psych., eller hvad man nu er blevet – men der skal overhovedet ikke en øre med i formueopgørelsen. De formuer, som indebærer, at man, når man skal afstå dem, bliver ramt af en vældig kapitalvindingskat, skal derimod medregnes til fuld værdi, uanset at der er kurstab på pantebreve og lignende ting. De ting, som ikke er inflationsbeskyttede – modsat den omstændighed, at man har en god uddannelse eller man har en tjenestemandspension, eller hvad der nu er tale om – f. eks. at man bare har penge stående på en bankbog el. lign., skal formuebeskattes til kurs 100, og sådan er der et væld af ulemper ved formuebeskatningen; derfor må vi sige, at formuebeskatningen faktisk ikke passer til det moderne samfund.

På den anden side må vi da erkende, at når vi skal løse de større samfundsproblemer, kan det ikke være livet om at gøre, at vi yderligere 4-5 år skal slæbe rundt på den formueskat, vi har, men formueskattens indbyggede svagheder er i hvert tilfælde af en sådan karakter, at vi ikke bør skærpe formueskatten. Det er da også en linje, der har været et vist tilløb til at følge, idet man af praktiske administrative grunde i stedet for at ændre på formueskattegrænserne en gang om året har indskrænket sig til kun at foretage ændringer hvert fjerde år, når de store spring i de typiske formuer foregår i forbin-